

gang det ærede Medlem for Kolding (Berg) saaledes, at han paa en Gang vilde opluge alle disse 2,200,000 Rd.; jeg har forstaaet ham saaledes, at han kun vilde give Anledning til at nedsette Prisen med en enkelt Stilling eller saaa omtrent, og vil man dog tage et væsentlig Hensyn til, hvad Finantserne kunne taale, saa kan jeg ikke se Andet, end at det er en Maade, hvorpaa man kan komme alle berettigede Interesser imøde baade Finantsernes og Forbrugernes, kun paa Beføstning af disse Folk, der nyde nogle Hundredetusinde Rigsdaler paa Beføstning af den almindelige Befolkningens Lomme; jeg siger nyde, men bør ganske vist sige til, hvad der paa et andet Punkt saa tydeligt og klart blev gjort gjældende af det ærede Medlem her tæt ved (Bille) igaar, at dette og lignende Beløb ikke kom mer ind i Nogens Lomme, men tabes undervejs, løber i Hændestenen, gaar tabt i den besynderlige Ordning, man ved Hjælp af Beskyttelsesystemet har bragt tilveie. Der er en Afgift, hvor jeg ganske vist kan give den ærede Finantsminister mit fulde Bifald, men hvor jeg kunde sætte Pris paa, at han vilde gaa videre. Det er Afgiften af Tobakken, en Artikel, der ved Siden af Brændevin mere end nogen anden egner sig til Beskatning. Jeg skal villig indrømme, at Forslaget af Udvalgets Flertal ifjor ikke i alle Enkeltheder var hensigtsmæssigt, navnlig er jeg senere bleven gjort opmærksom paa, at praktisk Erfaring i andre Lande viser det — jeg skal i saa Henseende henvisse til en Tale af den store svenske Finantsminister Gripenstedt, hvori han behandler Spørgsmaalet om Tobaksstille — jeg troer, at vi i dette Punkt gjorde en Feil, en praktisk Feil i det Forslag, vi fremsatte om at gjøre Forskjel i den ensartede Afgift, der var foreslaaet af den ærede Minister. I det Hele taget tror jeg, at vi maa endnu gaa høiere op paa Tobakstolden (Finantsministeren: Ja, med Maadel). Den ærede Minister siger „med Maade“, men jeg troer, at man med Maade kan gaa noget videre end her. Af disse Artikler opkræves der her Afgifter, som staa under dem, der opkræves i vore samtlige større Nabolande; i Sverige og Norge er Afgiften større, ikke at tale om England. I disse Lande tager man ganske andre klæffelige Summer ind ved Tobaksafgiften og ligeledes ved Afgiften af de fleste andre Raskartikler. De Erfaringer, vi have for Vie her, kunne dog nok berettige os til uden Betænkelighed at gjøre denne Afgift endnu høiere. Jeg troer, at man her uden Fare kunde faae endnu større Summer end de 600,000 Rd. Ministeren vil komme til. Jeg har set adskillige Medlemmer ved sidste

Valg gjøre gjældende, at man skulde tage fra disse Nødvendighedsartikler og lægge over paa Luxusartikler. Ja, det er en meget smuk Tanke; men ikke alle smukke Tanker kunne gennemføres, og jeg er overbevist om, at det er gaaet de fleste andre Medlemmer i Toldudvalget, som det er gaaet mig, nemlig at vi, hver Gang vi for Alvor toge fat paa en formentlig Luxusartikel og vilde lægge noget klæffeligt paa, fandt, at det, der kunde være Spørgsmaal om, blev meget Lidt. Kom vi saaledes f. Ex. til Silketøjene — det er ikke nogen stor Sum, som der her kan være Tale om; den nuværende Afgift er knap 200,000 Rd. — kunde der i og for sig ikke være nogen Betænkelighed ved at sætte dem ordentlig op (Udbrudelse). Ja, ganske vist vilde det være hensigtsmæssigt, om man kunde faae Alting saa billigt som muligt; men skulle vi nu engang have Told og skulle vi sætte den op for visse Artikler, saa vilde det dog i og for sig være rigtigst at gjøre det med Hensyn til Silke. Men naar det kom til Stykket, vare vi nødsagede til at erkjende, at hvor man havde sat Silketøjene dygtig op, blev Silken borte; enten blev den slet ikke indført, eller ogsaa blev den smuglet ind. Der er saaledes praktisk Hensyn, som man virkelig ikke kan se bort fra. Jeg skal fremdeles nævne Bintolden. Den har man ogsaa foreslaaet at sætte op; men allerede fabrikeres meget af den Vin, som konsumeres hos os, i selve Landet af Rosinstikke, Brændevin, og Gud veed hvad Andet; men jeg er overbevist om, at vilde vi sætte Bintolden yderligere op med noget klæffeligt, vilde det blot have til Følge, at Vinfabrikationen tog endnu mere til, ikke at tale om dens Forbindelse med Spiritusskatten. Vi møde som sagt idelig praktiske Vanskeligheder, som navnlig de, der skulle gennemføre Loven, ikke kunne se bort fra, og jeg indrømmer derfor, at det i det Hele er med Føie, at Finantsministeren ikke er gaaet videre med Hensyn til Luxusartikler, end han er. Vi kunne jo let blive enige om, at derved at disse Millioner falde, om ikke de fattigste Folk, saa dog den lavere Middelstand og i hvert Fald den mindre bemidlede Klasse til Byrde, er vort Skattevæsen mindre retfærdigt, en Ulempe, som paa Grund af de faktiske Forhold ikke ganske kan undgaas, og derfor kan jeg ikke Andet end atter her fremhæve, at skulle vi søge en Udjevning, da maa vi gaa til en Formue- og Indkomstskat; dette er den eneste praktiske Maade til at ramme de mere Velhavende. — Men hvor megen Vægt jeg nu ogsaa lægger paa, at man letter Afgifterne paa de mindre Bemidlede Forbrugsartikler, saa tilstaar jeg